nalaze se pacifikal, djelo Mathiasa Bernhaupta iz Graza (1733) i monstranca iz 1783, a među slikama portreti zagrebačkih biskupa J. Galjufa i J. Haulika. — Izvan naselja, nasred prostrana polja stoje ruševine utvrde pravokutna tlocrta, koja ima na tri strane polukružne kule, a na četvrtoj strani četverokutnu ulaznu kulu. Vlasnici su bili baruni Konjski, izumrli u XVII. st.

A. Ht.

KOPAČ, Slavko, slikar (Vinkovci, 21. VIII. 1913). Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1937 (V. Becić). Studirao je u Parizu 1939/40. a po povratku u domovinu bio je profesor na mostarskoj i zagrebačkoj gimnaziji. U Italiji je boravio 1943 – 48, poslije toga trajno se nastanjuje u Parizu. U ranim Kopačevim djelima osjećaju se utjecaji impresionizma i zagrebačke umjetničke sredine toga doba (Autoportret, 1936; Gimnazija u Klaićevoj ulici, 1938). U vrijeme prvoga boravka u Parizu napušta klasične prostorne kanone i priklanja se slobodnijemu pristupu motivu i plošnoj organizaciji slike (Dimnjak i oblaci, Barka 921), što nastavlja u domovini nizom portreta, pejzaža i mrtvih priroda (Muzika, 1942). Za vrijeme boravka u Italiji slika akvarele, obilježene nadrealnim elementima i krajnjom kompozicijskom i prostornom slobodom (Portret, 1946; Cirkus, 1947). Dolaskom u Pariz povezuje se s J. Dubuffetom s kojim ga, uz prijateljstvo, vežu srodni slikarski pogledi. U to vrijeme nastaje nekoliko djela koja ga potvrđuju kao izvorna umjetnika sirova i neposredna izraza, bliska načinu Dubuffeta (Krava, Plava mačka, Gušter, Piton, Otok bijelog leptira - sve iz 1949). Pedesetih i šezdesetih godina slike mu postaju intimnije i poetičnije a sam autor pokazuje osobito zanimanje za materijale kojima gradi sliku. Osim bojom služi se pijeskom, gumom i kovinama, a u skulpturi kamenom, drvom, papirom, staklom i ugljenom. U Kopačevoj skulpturi i reljefima uočljive su figuralne reminiscencije, osobito u djelima kojima se približio tzv. art brutu (Otvoreni kišobran, 1971). Zapažen je njegov rad u keramici, osobito u razdoblju 1950 – 60. Prvi put je izlagao u Zagrebu 1938 (s M. Vežom). Samostalno je izlagao u Firenci, Rimu, Parizu, Rijeci i Zagrebu. Retrospektivna izložba priređena mu je u

LIT.: Lj. Babić, Najmlađi, Hrvatski dnevnik, 21. VIII. 1938. — G. Falzoni, Il pittore jugoslavo Slavko Kopac, Arte Contemporanea (Roma), 1947, 4—5. — S. Marini, Slavko Kopac, Il Giornale della sera (Roma), 10. III. 1948. — Ph. Dereux, Slavko Kopac (katalog), Paris 1961. — F. Elgar, Kopac, Carrefour (Paris), 14. VI. 1961. — R. Ivšić, Slavko Kopac ou l'Ancre ailée, Style (Lausanne), 1963, 7. — R. Putar, Slavko Kopač, slikar na rubu ljepote, Kulturni radnik, 1963, 1—2. — B. Vizintin, Slavko Kopač (katalog), Rijeka 1966. — V. Maleković, Vedro i radosno, Vjesnik, 23. VII. 1966. — I. Zidić, Pješak na Galapagosu, Telegram, 2. XII. 1966. — Z. Rus, Slavko Kopač, ŽU, 1967, 3—4. — Ž. Grum, Slavko Kopač (katalog), Zagreb 1977. — J. Ricov, L'univers dans un poing (katalog), Paris 1981. — T. Maroević, Slavko Kopač (katalog), Zagreb 1984. — Z. Tonković, Slavko Kopač (katalog), Osijek 1986. — Z. Mak.

KOPAČINA, spilja, prapov. višeslojno nalazište, SZ od Donjega Humca na Braču. Kulturni slojevi pripadaju ranobrončanomu razdoblju, mezolitiku i epipaleolitiku. Sjekira i keramički fragmenti otkriveni u brončanodobnome sloju pripadaju ranome stupnju toga razdoblja. Nalazi upućuju na postojanje veze toga dijela Jadrana s Apeninskim poluotokom. Kremena mikrolitička proizvodnja pripada mezolitičkim i gornjopaleolitičkim kulturama.

LIT.: B. Čečuk, Kopačina, otok Brač — višeslojno prethistorijsko nalazište, Arheološki pregled (Beograd), 1981. — Isti, Kopačina, otok Brač — višeslojno prethistorijsko nalazište, ibid., 1982.
B. Čk.

KOPIĆ, Božidar, slikar (Pregrada, 3. III. 1926). God. 1947 – 51. studirao arhitekturu u Zagrebu; na Akademiji likovnih umjetnosti diplomirao 1954 (I. Režek). Slika portrete i pejzaže u dubokoj tonskoj gami s naglaskom na bujnosti vegetacije i specifičnosti slavonskoga podneblja. God. 1968 – 90. direktor Galerije umjetnina u Vinkovcima.

LIT.: B. Mesinger, Božo Kopić (katalog), Zagreb 1977. — J. Depolo, Božidar Kopić (katalog), Slavonski Brod 1988. O. Šr.

KOPRIČANEC, Martin, naivni slikar (Molve, 2. XII. 1943). Slika krajolike sa simboličnim elementima i portrete u hlebinskoj maniri. Osamdesetih godina njegov tematski svijet se proširuje alegorijskim prizorima smrti, prijateljstva, obiteljske uzajamnosti i života u prirodi. Samostalno je izlagao u Zagrebu, Trebnju, Bologni, Karlovcu, Zlataru, Foggi i Cortini d'Ampezzo.

LIT.: G. Gamulin, Martin Kopričanec (katalog), Cortina d'Ampezzo 1976. VI. Mé.

KOPRIVE, humorističko-satirični list; izlazi u Zagrebu 1906—40. kao tjednik, polumjesečnik i mjesečnik. Osim profesionalnih novinara-karikaturista u njima objavljuju karikature mnogi slikari (J. Račić, B. F. Angeli Radovani, P. Križanić, S. Vereš, S. Mironović, V. Gecan, M. Trepše, Z.

S. KOPAČ, Krava. Zagreb, Moderna galerija

Šulentić, A. Maurović, O. Postružnik, A. Motika). Nadovezujući se na tradiciju starijih (uglavnom pravaških) humorističko-satiričnih listova, »Koprive« donose u prvom redu političku karikaturu, kritički reagiraju na politička i socijalna zbivanja u nas i u svijetu.

LIT.: *J. Horvat,* Povijest novinarstva Hrvatske (1771–1939), Zagreb 1962. – *Isti,* »Koprive« i prva generacija karikaturista-publicista u Hrvatskoj, Novinar, 1964, 1. – *D. Horvatić,* Ples smrti, u djelu: Antologija hrvatskog likovnog humora, Zagreb 1975. D. Hć.

KOPRIVNA, selo *J* od Osijeka. Romanička kapela na groblju, zidana od opeke, jednobrodna je građevina s polukružnom apsidom; na južnom pročelju ima jednostavan romanički portal. Kapela je iz XIII. st., a ostatak je sjedišta ivanovaca koje se nalazilo na njihovu posjedu Dopsin. Od 1757. služi pravoslavnima.

LIT.: L. Dobronić, Posjedi i sjedišta templara, ivanovaca i sepulkralaca u Hrvatskoj, Rad JAZU, 1984, 406.
L. D.

KOPRIVNICA, grad u gornjoj Podravini. Izvori spominju burg *Kukaproncza* (*Kamengrad*), južno od današnje Koprivnice, koji je već 1461. bio ruševan,

S. KOPAČ, Cvjećarica II. Zagreb, Moderna galerija

